

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY
EUROSYSTEM

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 27 sierpnia 2007 r.

wydana na wniosek Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym
(CON/2007/26)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniu 5 lipca 2007 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wniosek Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej o wydanie opinii w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (zwanej dalej „projektowaną ustawą”)¹.

Kompetencja EBC do wydania opinii wynika z art. 105 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz trzeciego i szóstego tiret art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych², z uwagi na to, że projektowana ustawa dotyczy Narodowego Banku Polskiego (NBP) oraz zasad odnoszących się do instytucji finansowych w zakresie, w jakim wywierają one istotny wpływ na stabilność instytucji i rynków finansowych. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

1. Cel projektowanej ustawy

1.1 Projektowana ustawa zmienia obowiązujące przepisy prawne dotyczące finansowania, zarządzania, regulacji oraz nadzoru nad Bankowym Funduszem Gwarancyjnym (zwanym dalej „Funduszem”), stanowiącym podmiot prawa publicznego utworzony na podstawie ustawowej w celu administrowania funkcjonującym w Polsce krajowym systemem gwarantowania środków pieniężnych. Główne zadania Funduszu obejmują:

¹ Tekst jednolity: Dz.U. z dnia 19 kwietnia 2007 r. Nr 70, poz. 474.

² Dz.U. L 189, 3.7.1998, str. 42.

- i) określanie na dany rok wysokości środków wyodrębnianych przez banki³ w związku z obowiązkiem tworzenia funduszu ochrony środków gwarantowanych, jak również kierowanie procesem pozyskiwania odpowiednich kwot z takich rachunków oraz wypłaty gwarantowanych środków pieniężnych w razie ich niedostępności⁴; oraz
- ii) przyznawanie na wskazanych ustawowo warunkach zwrotnej pomocy finansowej bankom komercyjnym, w których powstało niebezpieczeństwo niewypłacalności, między innymi poprzez udzielanie takim bankom pożyczek, gwarancji lub poręczeń, nabywanie określonych rodzajów ich portfeli kredytowych oraz innych wierzytelności bądź kredytowanie nabywania akcji lub udziałów takich banków⁵.

Działalność Funduszu finansowana jest m.in. z rocznych opłat wnoszonych przez banki komercyjne⁶. Na NBP spoczywa przy tym ustawowy obowiązek subsydiowania takich opłat, aktualnie na poziomie 50%⁷.

- 1.2 Projektowana ustawa zmierza do wprowadzenia następujących kluczowych zmian w ramach opisanego powyżej modelu funkcjonowania Funduszu: i) modyfikacji sposobu finansowania Funduszu poprzez zniesienie corocznych wpłat NBP oraz poprzez zmianę obecnej metody

³ Uczestnictwo w systemie gwarantowania środków pieniężnych prowadzonym przez Fundusz jest obowiązkowe dla wszystkich banków mających siedzibę w Polsce, włączając banki spółdzielcze, ale z wyłączeniem polskiej odmiany unii kredytowych, działających na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. z dnia 4 stycznia 1996 r. Nr 1, poz. 2, ze zm.). Oddziały banków zagranicznych (spoza EU) są obowiązane – a oddziały instytucji kredytowych z krajów UE są uprawnione – uczestniczyć w polskim systemie gwarantowania środków pieniężnych w zakresie, w jakim system gwarantowania w kraju ich siedziby nie zapewnia wypłaty środków gwarantowanych w granicach określonych w prawie polskim (art. 2 ust. 3 oraz art. 2b ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym). Dla uproszczenia, wszystkie kategorie podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania środków pieniężnych prowadzonym przez Fundusz określane są w niniejszej opinii jako „banki komercyjne”.

⁴ Art. 4 ust. 1 oraz art. 21-36 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Wpłaty wnoszone przez banki komercyjne w przypadku upadłości banku objętego systemem gromadzone są przez Fundusz na wyodrębnionym rachunku specjalnym w NBP (rachunku rozliczeń gwarancyjnych), z którego odpowiednie kwoty przekazywane są syndykowi lub zarządcy masy upadłości w celu dokonania wypłaty środków gwarantowanych (art. 29 ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 3 ustawy; par. 33 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1995 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Dz.U. z dnia 6 marca 1995 r. Nr 21, poz. 113, ze zm., zwanego dalej „Statutem Funduszu”).

⁵ Art. 4 ust. 2 oraz art. 19-20a ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym; par. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 września 1999 r. w sprawie obrotu przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny wierzytelnościami nabywanymi od banków, w których powstało niebezpieczeństwo niewypłacalności (Dz.U. z dnia 8 października 1999 r. Nr 80, poz. 904).

⁶ Polski system gwarantowania środków pieniężnych ma zatem charakter mieszany, gdyż opiera się zarówno na finansowaniu „ex post”, polegającym na wnoszeniu przez banki komercyjne kwot potrzebnych do pokrycia roszczeń o wypłatę środków gwarantowanych w przypadku upadłości banku, jak też na finansowaniu „ex ante”, obejmującym między innymi – obok rocznych wpłat banków komercyjnych – wpłaty wniesione w równych częściach przez NBP i Ministra Finansów na fundusz statutowy Funduszu, jak również dochody uzyskiwane przez Fundusz poprzez nabywanie papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub NBP, bądź jednostek uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego (art. 13 ust. 1-3, art. 15, art. 16 ust. 3 oraz art. 45 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym; par. 27-31 Statutu Funduszu).

⁷ W 1998 r. wpłata NBP wynosiła 30% opłat wnoszonych przez banki komercyjne. Następnie udział ten podniesiony został do 40% (za lata 1999-2000) oraz do 50% – za lata późniejsze (ustępy (3a)-(3b) dodane do art. 13 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym odpowiednio przez ustawy zamieniające z dnia 20 lutego 1997 r. (Dz.U. z dnia 14 marca 1997 r. Nr 24, poz. 119) oraz z dnia 6 maja 1999 r. (Dz.U. z dnia 6 maja 1999 r. Nr 40, poz. 399)).

obliczania wysokości opłat wnoszonych przez banki komercyjne⁸ oraz ii) modyfikacji w zakresie sposobu zarządzania, statusu prawnego, jak również wykonywania uprawnień regulacyjnych i nadzorczych w odniesieniu do Funduszu, w szczególności poprzez poszerzenie kompetencji wykonywanych w tym zakresie przez Ministra Finansów oraz ograniczenie aktualnych kompetencji NBP⁹.

2. Źródła finansowania Funduszu

2.1 Zgodność z zakazem finansowania ze środków banku centralnego

EBC przypomina swoje stanowisko na temat zakazu finansowania ze środków banku centralnego wyrażone w „Raporcie o Konwergencji” z 2006 r., gdzie wskazano, że dopuszczenie w ustawodawstwie krajowym finansowania przez krajowy bank centralny publicznego krajowego systemu gwarantowania wkładów pieniężnych złożonych w instytucjach finansowych nie byłoby zgodne z przepisem traktatowym zakazującym finansowania ze środków banku centralnego, chyba że jest to finansowanie krótkoterminowe, odnosi się do naglących sytuacji, zagrożone są elementy stabilności systemowej, a podjęcie decyzji jest pozostawione do swobodnego uznania krajowego banku centralnego¹⁰. EBC stwierdził ponadto, że: i) art. 43 ustawy o NBP¹¹ oraz art. 15 ust. 6 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, które uprawniają NBP do przyznawania kredytu na rzecz Funduszu, oraz ii) art. 13 ust. 3b ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym przewidujący przekazywanie przez NBP rocznych wpłat na rzecz Funduszu są niezgodne z przepisami Traktatu dotyczącymi zakazu finansowania ze środków banku centralnego¹².

2.2 Projektowana ustawa przewiduje zniesienie corocznych wpłat NBP zasilających zasoby finansowe Funduszu¹³. Wyjaśnia się przy tym, że rozwiązanie to motywowane jest potrzebą zapewnienia pełnej zgodności ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym z zakazem finansowania ze

⁸ Art. 1 ust. 10 lit. a)-b) projektowanej ustawy, zmieniający ust. 1 oraz dodający nowy ust. 1a w art. 13 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Jednocześnie projektowana ustawa przewiduje zniesienie aktualnie przyznanego Funduszowi ogólnego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych; zob. zmiany wprowadzane przez art. 1 pkt 12) oraz art. 2 projektowanej ustawy (uchylenie art. 18 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz związana z powyższym zmiana art. 17 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z dnia 13 lipca 2000 r. Nr 54, poz. 654, ze zm.)).

⁹ Zob. zmiany wprowadzane przez art. 1 punkty 2)-9), 11) oraz 14)-15) projektowanej ustawy (zmiany w art. 3 ust. 4-5, art. 4 ust. 2a-3, art. 6, art. 7 ust. 2 pkt 3), art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 17 ust. 3, art. 34 ust. 4, art. 38 ust. 7 oraz art. 44 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz zmiana wprowadzana w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (tekst jednolity: Dz.U. z dnia 17 sierpnia 2001 r. Nr 85, poz. 937, ze zm.)).

¹⁰ Zob. EBC, „Raport o konwergencji”, grudzień 2006 r., „Uwagi wprowadzające i streszczenie”, sekcja 2 („Zgodność ustawodawstwa krajowego z Traktatem”), podsekcja 2.4 („Zakaz finansowania oraz uprzywilejowanego dostępu”), tytuł „Wsparcie finansowe dla systemów ubezpieczania depozytów i systemów rekompensat dla inwestorów”, str. 30.

¹¹ Ustawa o Narodowym Banku Polskim z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tekst jednolity: Dz.U. z dnia 1 kwietnia 2005 r. Nr 1, poz. 2, ze zm.).

¹² Zob. EBC, „Raport o konwergencji”, grudzień 2006 r., rozdział 2 („Zgodność ustawodawstwa krajowego z Traktatem”), sekcja 7 („Polska”), podsekcja 7.3 („Zakaz finansowania oraz uprzywilejowanego dostępu”), str. 229. W tym samym miejscu wskazuje się, że uprawnienie NBP do udzielania kredytu refinansowego na rzecz banków komercyjnych jest w swoim obecnym kształcie niezgodne z zakazem finansowania ze środków banku centralnego.

¹³ Art. 1 pkt 10) lit. c) projektowanej ustawy, uchylający ustępy 3-3a w art. 13 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

środków banku centralnego wynikającym z art. 101 ust. 1 Traktatu¹⁴. EBC przyjmuje proponowaną zmianę z zadowoleniem, jako że zniesienie corocznych wpłat NBP zapewni usunięcie niezgodności z zakazem finansowania ze środków banku centralnego występującej w tym konkretnym zakresie.

2.3 EBC zauważa jednakże, że projektowana ustawa nie usuwa drugiej wskazanej w „Raportcie o konwergencji” niezgodności z zakazem finansowania ze środków banku centralnego występującej w odniesieniu do finansowania Funduszu, tj. uprawnienia NBP do kredytowania Funduszu. W szczególności, art. 15 pkt 6 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym stanowi, że jednym ze źródeł finansowania Funduszu są „środki z kredytu udzielonego przez Narodowy Bank Polski na uzgodnionych z Funduszem warunkach”. Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym nakłada w swoim obecnym brzmieniu określone dodatkowe ograniczenia warunkujące wykorzystywanie tego źródła finansowania¹⁵. Ograniczenia te jednak nie zapewniają pełnej zgodności z traktatowym zakazem finansowania ze środków banku centralnego. Jako podmiot prawa publicznego działający na podstawie ustawowej w celu administrowania funkcjonującym w Polsce krajowym systemem gwarantowania środków pieniężnych, Fundusz powinien zostać uznany za „podmiot prawa publicznego” w rozumieniu art. 101 ust. 1 Traktatu. Kredytowanie Funduszu przez NBP na zasadach przewidzianych obecnie w art. 15 ust. 6 oraz art. 34 ust. 3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, a także w art. 43 ustawy o Narodowym Banku Polskim, stanowi „udzielanie kredytu” w rozumieniu art. 101 ust. 1 Traktatu. Tym samym EBC uznaje wskazane powyżej przepisy za w dalszym ciągu niezgodne z art. 101 Traktatu.

2.4 *Obliczanie wysokości opłat wnoszonych przez banki komercyjne*

Projektowana ustawa przewiduje zmianę obecnej metody obliczania wysokości opłat rocznych wnoszonych przez banki komercyjne na rzecz Funduszu¹⁶. Zmiana uzasadniana jest jako niezbędna

¹⁴ Trzeci ustęp uzasadnienia projektowanej ustawy; drugi i trzeci ustęp listu Ministra Finansów z dnia 26 czerwca 2007 r. zawierającego wniosek o wydanie opinii EBC.

¹⁵ Prezes NBP może udzielić Funduszowi kredytu w przypadku, gdy i) wielkość roszczeń zgłoszonych z tytułu gwarantowanych środków pieniężnych przekroczy kwotę, jaką banki komercyjne zobowiązane są przekazać Funduszowi w przypadku upadłości banku uczestniczącego w systemie (na zasadach przewidzianych w art. 15 ust. 2, art. 25 ust. 2, art. 28 ust. 2 pkt 2) oraz art. 29 ust. 1 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym) oraz gdy ii) własne środki finansowe Funduszu zostały wyczerpane. Wysokość kredytu nie może przekroczyć kwoty równej połowie przychodów Funduszu z tytułu opłat rocznych wnoszonych przez banki komercyjne. Kredyt taki przeznaczony jest wyłącznie na realizację zadań Funduszu w zakresie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania środków pieniężnych. Kwoty uzyskane przez Fundusz z masy upadłości likwidowanych banków komercyjnych przekazywane są w pierwszej kolejności na spłatę kredytu udzielonego przez Prezesa NBP oraz uzupełnienie środków Funduszu pochodzących z wpłat wniesionych przez NBP i Ministra Finansów na fundusz statutowy Funduszu (art. 15 ust. 6, art. 16 ust. 2, art. 34 ust. 3 oraz art. 35 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym; art. 43 ustawy o Narodowym Banku Polskim; par. 33 ust 1 i ust. 2 pkt 6) Statutu Funduszu).

¹⁶ Art. 10 pkt 13 lit. a)-b) projektowanej ustawy, zmieniający art. 13 ust. 1-2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Zgodnie z obecnie stosowaną metodą wysokość opłaty ponoszonej przez każdy z banków komercyjnych objętych systemem jest obliczana jako określony procent sumy ważonych ryzykiem aktywów bilansowych, gwarancji i poręczeń, jak również sumy określonych pozostałych ważonych ryzykiem zobowiązań pozabilansowych danego banku. Projektowana ustawa przewiduje wyliczanie poziomu opłat wnoszonych przez bank komercyjny nie w oparciu o wysokość jego ważonych ryzykiem aktywów i zobowiązań, lecz w oparciu o wysokość wymogów kapitałowych banku, ustalonych zgodnie z zasadami wprowadzonymi przez dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja preredagowana) (Dz.U. L 177, 30.6.2006, str. 1) oraz dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja preredagowana) (Dz.U. L 177, 30.6.2006, str. 201), które dalej zwane są łącznie „dyrektywami o wymogach kapitałowych”.

adaptacja polskiego systemu gwarantowania środków pieniężnych do nowych zasad pomiaru ryzyka oraz ustalania wysokości wymogów kapitałowych banków, jakie zostały wprowadzone przez dyrektywę o wymogach kapitałowych, wdrożoną w ostatnim czasie w prawie polskim¹⁷.

- 2.5 Jak zostało to już odnotowane przez EBC, ochrona wkładów bankowych stanowi istotny składnik sieci bezpieczeństwa finansowego, a tym samym przyczynia się do zapewniania stabilności finansowej¹⁸. Zgodnie przy tym z odpowiednimi standardami międzynarodowymi, rzetelne zasady finansowania mają kluczowe znaczenie dla skuteczności systemu gwarantowania środków pieniężnych oraz podtrzymywania publicznego zaufania do systemu bankowego¹⁹. Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarantowania wkładów²⁰ nie określa jednej konkretnej metody finansowania systemu gwarantowania środków pieniężnych, wymagając jednak zachowania następujących warunków: i) koszty finansowania systemu są ponoszone, co do zasady, przez objęte nim instytucje kredytowe, ii) zdolność finansowa systemu pozostaje w odpowiedniej proporcji do zobowiązań instytucji kredytowych oraz iii) stabilność systemu bankowego danego państwa członkowskiego nie jest zagrożona²¹. Jakikolwiek zmiany aktualnego systemu powinny pozostawać w zgodzie ze wskazanymi powyżej ogólnymi zasadami.

3. Zarządzanie oraz wykonywanie uprawnień regulacyjnych i nadzorczych w odniesieniu do Funduszu

- 3.1 Na podstawie obowiązujących przepisów organami Funduszu są: i) Rada Funduszu, której członkowie powoływani są przez Prezesa NBP, Ministra Finansów i Związek Banków Polskich, oraz ii) Zarząd powoływany przez Radę Funduszu²². Kompetencja legislacyjna w zakresie stanowienia ogólnych ram regulacyjnych dla działalności Funduszu przysługuje Radzie Ministrów działającej na uzgodniony wniosek Ministra Finansów i Prezesa NBP²³. Minister Finansów

¹⁷ Dyrektywy o wymogach kapitałowych (patrz przypis 16) zostały wdrożone w Polsce ustawą z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe (Dz.U. z dnia 9 marca 2007 r. Nr 42, poz. 272), jak również w drodze odpowiednich uchwał Komisji Nadzoru Bankowego (nr 1-6/2007 z dnia 13 marca 2007 r.).

¹⁸ Ustęp 8 opinii EBC CON/2005/50 z dnia 1 grudnia 2005 r. wydanej na wniosek Národná banka Slovenska w sprawie projektowanej ustawy zmieniającej ustawę nr 118/1996 Z. z. o ochronie wkładów bankowych oraz o zmianie niektórych ustaw, zgodnie z ostatnimi zmianami.

¹⁹ Forum Stabilności Finansowej, *Guidance for Developing Effective Deposit Insurance Systems* („Wytyczne w sprawie tworzenia efektywnych systemów gwarantowania środków pieniężnych”), wrzesień 2001, Punkt V.4, str. 26.

²⁰ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarantowania wkładów (Dz.U. L 135, 31.5.1994, str. 5).

²¹ Zob. punkt dwudziesty trzeci preambuły dyrektywy o gwarantowaniu wkładów.

²² Prezes NBP powołuje czterech członków Rady Funduszu (do 1998 – trzech członków), Minister Finansów – trzech członków Rady Funduszu, Związek Banków Polskich – trzech członków Rady Funduszu (art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 3 oraz art. 9 ust. 1-3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym).

²³ Zob. art. 3 ust. 4 oraz art. 4 ust. 2a-3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Ponadto, w zakresie pewnych określonych zagadnień wskazanych w ustawie, kompetencje regulacyjne wykonywane są przez Ministra Finansów lub Prezesa NBP (patrz przypis 27 poniżej).

sprawuje nadzór nad działalnością Funduszu w oparciu o kryterium legalności i zgodności ze statutem²⁴.

- 3.2 Projektowana ustawa przewiduje zmiany legislacyjne, których wprowadzenie skutkowałoby między innymi: i) zmniejszeniem liczby członków Rady Funduszu powoływanych przez Prezesa NBP (z czterech do trzech) oraz ograniczeniem roli Prezesa NBP w wyborze przewodniczącego Rady²⁵, ii) usunięciem wymogu pięcioletniego doświadczenia w bankowości stawianego obecnie kandydatom na członków Zarządu Funduszu²⁶, iii) przyznaniem Ministrowi Finansów uprawnień regulacyjnych w odniesieniu do Funduszu, z zastrzeżeniem zasięgnięcia opinii Prezesa NBP w niektórych przypadkach²⁷ oraz iv) wzmocnieniem uprawnień nadzorczych w odniesieniu do Funduszu wykonywanych przez Ministra Finansów, w tym zwłaszcza poprzez umożliwienie Ministrowi żądania informacji i dokumentów bezpośrednio od pracowników i osób wykonujących prace zlecone na rzecz Funduszu (a nie jedynie od organów Funduszu)²⁸. Ponadto wprowadza się możliwość wykonywania uprawnień nadzorczych w odniesieniu do Funduszu przez Najwyższą Izbę Kontroli (tj. organ kontroli państwowej)²⁹.
- 3.3 EBC pragnie powtórzyć swoje wcześniejsze stanowisko, zgodnie z którym banki centralne, z uwagi na posiadaną wiedzę o rozwoju wydarzeń na rynku pieniężnym i finansowym oraz na ich udział w systemach płatności i operacjach polityki pieniężnej, dysponują zwykle najlepszymi danymi po temu, aby wykonywać kompetencje z zakresu stabilności finansowej³⁰. EBC uważa przy tym systemy gwarantowania środków pieniężnych za kluczowy element sieci bezpieczeństwa

²⁴ Art. 3 ust. 5 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

²⁵ Przewodniczący Rady Funduszu jest obecnie powoływany przez Prezesa Rady Ministrów na uzgodniony wniosek Ministra Finansów i Prezesa NBP; projektowana ustawa przewiduje powoływanie przewodniczącego Rady Funduszu przez Ministra Finansów po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP (art. 1 pkt 6) projektowanej ustawy, zmieniający art. 6 ust. 2-3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym).

²⁶ Zgodnie z proponowanymi przepisami, kandydaci powinni jedynie posiadać „odpowiednie” wykształcenie wyższe oraz doświadczenie zawodowe (art. 1 pkt 9) projektowanej ustawy, zmieniający art. 9 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym).

²⁷ Na podstawie przepisów zmienionych przez projektowaną ustawę Prezes NBP przedstawiałby niewiążącą opinię na temat projektów rozporządzeń w sprawie: i) nadania statutu Funduszowi, ii) warunków prowadzenia przez Fundusz obrotu wierzytelnościami nabytymi od banków komercyjnych zagrożonych niewypłacalnością, iii) możliwych dodatkowych zadań Funduszu w zakresie udzielania pomocy bankom komercyjnym, iv) ustalania wynagrodzeń członków Rady Funduszu oraz v) obowiązków sprawozdawczych banków komercyjnych względem Funduszu (art. 1 punkty 3a), 5) lit b) i c), 6) oraz 14) projektowanej ustawy, zmieniające art. 3 ust. 4, art. 4 ust. 2a-3, art. 6 ust. 4 oraz art. 38 ust. 7 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym). Obecnie projekty legislacyjne w powyższych zakresach są albo uzgadniane przez Ministra Finansów i Prezesa NBP, albo przyjmowane w ramach wyłącznej kompetencji regulacyjnej Prezesa NBP (w przypadkach wskazanych w punktach iv) oraz v) powyżej). Ponadto, projektowana ustawa znosi kompetencję Prezesa NBP do opiniowania projektów rozporządzeń Rady Ministrów wprowadzających nadzwyczajne stawki opłat banków komercyjnych na rzecz Funduszu (art. 1 pkt 13) projektowanej ustawy, zmieniający art. 34 ust. 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym).

²⁸ Art. 1 pkt 4) projektowanej ustawy, dodający nowy art. 3a w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

²⁹ Zgodnie z obowiązującymi przepisami sprawozdania finansowe Funduszu podlegają badaniu przez uprawniony podmiot wybierany w drodze przetargu przez Prezesa NBP, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu (art. 17 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym). W celu umożliwienia równoległego wykonywania kompetencji kontrolnych przez Najwyższą Izbę Kontroli, odpowiedniemu dostosowaniu podlegać ma publicznoprawny status Funduszu (art. 1 pkt 15) oraz art. 3 projektowanej ustawy, zmieniające odpowiednio art. 44 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (tekst jednolity: Dz.U. z dnia 17 sierpnia 2001 r. Nr 85, poz. 937, ze zm.)).

³⁰ Zob. np. ustęp 7 opinii EBC CON/2001/10 z dnia 25 maja 2001 r. wydanej na wniosek Ministerstwa Finansów Austrii w sprawie projektu ustawy federalnej o ustanowieniu i organizacji urzędu nadzoru nad rynkiem finansowym (tytuł opinii skrócony). Zob. też art. 3 ust. 2 pkt 6 ustawy o Narodowym Banku Polskim (zob. przypis 11 powyżej)

finansowego. Zasady zarządzania takimi systemami powinny zapewniać wykonywanie ich ważnej roli w sposób profesjonalny i efektywny ekonomicznie³¹. Należy przy tym zapewnić skuteczną koordynację funkcjonowania systemu ochrony środków pieniężnych z działalnością banku centralnego, wykonującego powierzone mu ogólne zadanie ochrony stabilności finansowej. EBC uważa, że cel ten można osiągnąć m.in. poprzez zapewnienie w odpowiednim zakresie udziału banku centralnego w zarządzaniu oraz wykonywaniu uprawnień regulacyjnych wobec krajowego systemu gwarantowania środków pieniężnych.

Niniejsza opinia zostanie opublikowana na stronie internetowej EBC.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem, w dniu 27 sierpnia 2007 r.

[podpis]

Prezes EBC

Jean-Claude TRICHET

³¹ Forum Stabilności Finansowej, *Guidance for Developing Effective Deposit Insurance Systems* („Wytyczne w sprawie tworzenia efektywnych systemów gwarantowania środków pieniężnych”), wrzesień 2001, Punkt V.1 lit. c) („Podstawowe zasady zarządzania”), str. 19. Zgodnie z powyższymi zaleceniami w skład organu zarządzającego systemem gwarantowania środków pieniężnych powinny wchodzić osoby posiadające odpowiednią wiedzę pozwalającą im na prawidłowe rozumienie środowiska, w jakim funkcjonuje zarządzany przez nie system.